

## Arrest

nr. 286 465 van 21 maart 2023  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 8 november 2020, dient op 19 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 8 juli 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 10 november 2021.

1.3. Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 7 maart 2022 en luidt als volgt:

#### **“ A. Feitenrelaas**

*U, W.H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 23 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Kaboel stad en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u student. Wanneer de school gedaan was ging u naar de slagerij van uw vader om daar te helpen. Uw vader is reeds overleden ten gevolge van kanker in 2018. Uw moeder, broers en zussen wonen nog in Kaboel.*

*Uw problemen in Afghanistan begonnen omdat u een relatie begon met uw buurmeisje, A., terwijl dit verboden was. U ontmoette A. op een ceremonie bij u thuis en zei dat u geïnteresseerd was om haar te leren kennen. A. vertelde dat ze u leuk vond maar als haar broers het zouden weten dan zouden jullie serieuze problemen krijgen. Dit hield u echter niet tegen en één week later kocht u twee gsm's met simkaart voor jullie beide zodat jullie konden bellen met elkaar. Jullie belden vier à vijf keer per dag met elkaar. Jullie spraken dan over uw toekomstplannen, dat jullie gingen trouwen en wanneer het ging plaatsvinden. Dit was echter niet mogelijk aangezien haar familie wilde dat ze zou trouwen met een familielid van haar. U bent ook één of twee keer bij haar thuis geweest toen ze alleen thuis was en ze u vroeg om langs te gaan. U ging hier onmiddellijk op in toen ze dit de eerste maal vroeg aan u. Op een dag bracht u haar te voet van school naar haar huis. U nam niet de gewone weg maar ging via een andere weg om niet betrapt te worden door haar broer, of een kennis van haar broer, die bij de politie zat. Vlakbij jullie huis, toen jullie er bijna waren, zag haar broer jullie. Hij vroeg aan u of u een relatie of contact had met A., zijn zus. U antwoordde “nee” waarna hij zijn huis binnen ging. Daar stelde hij dezelfde vraag aan zijn zus en hij sloeg haar. A. vertelde de waarheid en zei dat jullie contact hadden. De volgende dag toen u onderweg was naar school werd u aangevallen. A.'s broer en drie andere personen vielen u aan. Haar broer had een mes en hij wilde u vermoorden. U werd geraakt aan uw gezicht maar toen kwamen er mensen uit de buurt en haar broer en zijn vrienden liepen weg. Vervolgens werd u met een taxi naar het ziekenhuis gebracht waar u geopereerd moest worden aan uw gezicht. Uw ouders of een voogd dienden te komen naar het ziekenhuis om enkele papieren te tekenen. Uw vader en broer kwamen en brachten alles in orde. U verbleef een week in het ziekenhuis. Nadat u het ziekenhuis verliet en weer thuis kwam werd u geslagen door uw oudste broer. Hij vroeg u waarom u het gedaan had en waarom met het buurmeisje. Uit angst om meer geslagen te worden zei u niets terug. Uw broer dreigde ermee u te doden als hij u en uw buurmeisje opnieuw samen zou zien. Hierna probeerde u A. te bereiken maar dat ging niet omdat haar broer de gsm gevonden en vernietigd had. Eén of twee weken nadat u het ziekenhuis verlaten had werd u opgebeld door A.. Ze belde met de gsm van één van haar vriendinnen naar u. Ze vertelde u dat jullie op zaterdag uit Afghanistan moesten vertrekken omdat het anders te laat zou zijn. U hoorde dit op vrijdag en regelde een smokkelaar in Kaboel. U stal geld van uw vader om de reis uit Afghanistan te kunnen betalen. U vertrok ongeveer een drietal dagen later, op een zaterdag of zondag, met A. en de smokkelaar richting Iran. Na uw vertrek uit Afghanistan kwam A. haar broer langs bij u thuis en hij doorzocht het huis. Hij vertelde tegen uw familie dat als hij u of A. zou zien dat hij jullie zou doden. Uit angst om opgepakt te worden in Iran besloot u al gauw om alleen verder te reizen naar Europa. U schakelde hiervoor uw broer N. in zodat hij dit kon regelen voor u wat hij vervolgens deed. A. bleef in Iran.*

*Begin 2012 heeft u Afghanistan verlaten. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Macedonië, Hongarije, Oostenrijk, Italië, Frankrijk en België naar het Verenigd Koninkrijk (VK) waar u zes jaar verbleef. Daarna reisde u terug naar Frankrijk en naar Italië waarna u werd teruggestuurd naar Frankrijk omwille van de Dublinprocedure. Daarna besloot u naar België te komen waar u op 19 november 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden vermoord door uw vijanden zijnde de familie van A. en uw familie. Daarnaast vreest u ook gestenigd te worden omwille van wat u gedaan heeft nu de taliban aan de macht zijn.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: Een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en een medisch attest voor het litteken op uw gezicht (kopie).*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door uw familie, de familie van A. of de taliban omdat u weggelopen bent met een Afghaans meisje wat indruist tegen de regels en principes van de Afghaanse cultuur. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.*

*Het Commissariaat-generaal stelde eerst en vooral vast dat u er niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen in België over uw vriendin A.. Zo verklaarde u op 8 december 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vriendin A. afkomstig is van Herat en Tadzjik is van etnie. Jullie hebben een relatie sinds eind 2010, begin 2011 (Administratief dossier – Verklaring DVZ, vraag 15). Later, op 7 juli 2021, verklaarde u bij DVZ echter dat u een relatie had met A. van 2011 tot 2012. Ze was van origine van Logar en was een Pashtoun van etnie (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze verklaringen werden door u voor waar ondertekend (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, p. 3). Met de tegenstrijdigheden aangaande haar etnie en origine werd u geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud maar u verklaarde dat het een misverstand geweest moet zijn omdat het druk was op DVZ die dag (CGVS, p. 23). Deze uitleg is niet bij machte ander licht te werpen op deze markante incoherentie aangezien uw verklaringen bij DVZ aan u voorgelezen werden in het Dari en die vervolgens door u voor waar ondertekend werden (Administratief dossier – Verklaringen DVZ, p. 16). Dat u zich over dergelijke zaken zou vergissen is zeer merkwaardig aangezien dit het meisje betreft waarvoor u uw leven op het spel heeft gezet en uw land voor heeft verlaten, met andere woorden dus de liefde van uw leven is. Sterker nog, tot op heden verklaart u nog steeds bijna dagelijks contact te hebben met haar (CGVS, p. 9). Dat u zich vergist over haar afkomst en etnische origine en over het tijdstip wanneer jullie elkaar leerden kennen, werpt van in den beginne een smet op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er kan immers verwacht worden dat u gedetailleerde en consistente verklaringen aflegt over A., in casu quod non. Deze inconsistenties brengen de geloofwaardigheid van uw aanpak in ernstige mate aan het wankelen.*

*Op het CGVS verklaart u dus dat A. van Pashtounse origine is. In lijn met het voorgaande dient u er op gewezen te worden dat het onlogisch is dat u in dat geval niet weet tot welke stam A. behoort als Pashtoun zijnde. Stammen zijn, zoals genoegzaam geweten is, zeer belangrijk voor Pashtounen. Uw verklaring dat u het niet weet omdat dergelijke zaken niet besproken worden in Kaboel is maar een flauw excuus (CGVS, p. 10). Er mag immers verwacht worden dat u het ooit opgevangen zou hebben. U heeft volgens uw verklaringen immers al tien jaar lang een relatie met haar. Een en ander laat vermoeden dat u geen klare wijn schenkt over A. of over uw zogenaamde relatie met haar.*

*Toen u gevraagd werd naar hoe A. zich bezighoudt in Iran zei u dat ze geen bezigheden heeft. Ze blijft thuis maar gaat ook naar buiten. Het mag onlogisch genoemd worden dat uw vriendin al tien jaar in Iran woont maar daar niks doet. Dat u het niet zou weten is weinig aannemelijk aangezien jullie zo vaak bellen met elkaar. Deze en voorgaande vaststellingen doen daarom ook vermoeden dat de door u voorgehouden relatie niet bestaat of al zeker niet overeenstemt met de werkelijkheid.*

*Dat u überhaupt op zelfstandige wijze in Iran bent geraakt met A. is an sich al merkwaardig (zie infra), wat u vervolgens deed raakt al helemaal kant noch wal. U had namelijk heel wat risico genomen door Afghanistan te verlaten, wetende dat een terugkeer onmogelijk ging zijn, zodat A. en u de droom die jullie hadden konden vervullen (CGVS, p. 23). Het uiteindelijke doel van uw vertrek met haar was namelijk dat jullie samen een toekomst konden hebben. U besloot echter al gauw om A. in Iran achter te laten bij haar tante. U wilde er niet blijven omdat Afghanen zeer makkelijk een visum kunnen krijgen en jullie belagers u daar gingen kunnen vinden. Deze verklaring raakt kant noch wal aangezien ze dan evenzeer A. zouden kunnen vinden die bij haar tante verblijft die nog contact heeft met haar zus, de moeder van A. (CGVS, p. 11, 13). Dit lijkt namelijk de eerste plek waar A. haar familie zou beginnen te*

zoeken in het buitenland. U werd hiermee geconfronteerd en antwoordde dat de familie van A. niet weet dat ze bij haar tante woont (CGVS, p. 11). Het spreekt voor zich dat dit geen afdoende verklaring biedt aangezien uw familie evenmin wist dat u in Iran zat (CGVS, p. 11). U was namelijk zonder medeweten van uw familie naar Iran gevlucht. Wat evenmin steek houdt is dat A. geen Facebookprofiel heeft uit angst om gevonden te worden maar dat u daarentegen wel een publiek profiel aangemaakt hebt en daarop verschillende malen gedeeld hebt waar u zich op dat moment bevond, een gedrag dat niet te rijmen valt met de door u voorgehouden vrees en uw bewering dat u bang bent gevonden te worden (CGVS, p. 9, 18). U werd gevraagd of u niet bang was maar u zei dat u het pas in Turkije hebt aangemaakt (CGVS, p. 18). Dit is opnieuw geen afdoende verklaring want het is een bekend feit dat veel Afghanen kennissen hebben doorheen de wereld waardoor u eigenlijk op meerdere plaatsen het risico loopt om gevonden te worden door kennissen van A. haar familie. Mocht u werkelijk de problemen hebben die u beweert te hebben dan kan verwacht worden dat u eerder low profile door het leven zou gaan, in casu quod non.

U had echter nog andere redenen om Iran te verlaten. Zo was u bang om teruggestuurd te worden omdat u er geen documenten had (CGVS, p. 21). Deze reden is echter niet verenigbaar met het feit dat A. daar dan wel kon blijven. A. had evenmin documenten van Iran. U had namelijk aangegeven dat ze afkomstig was van Logar en dat het uw buurmeisje was in Kaboel stad (CGVS, p. 10). A. loopt dus evenzeer het risico om teruggestuurd te worden met alle gevolgen van dien. In Iran was u niet enkel bang om teruggestuurd te worden naar Afghanistan maar u was tevens ook bang om naar Syrië gestuurd te worden om te vechten (CGVS, p. 21). Deze redenen hebben er u dus toe aangezet om naar Europa te reizen. A. nam u niet mee omdat u geen geld had en de reis toen te gevaarlijk was om af te leggen naar Europa, zeker voor een meisje (CGVS, p. 22).

Het mag echter vreemd heten dat u al die jaren in Europa hebt gespendeerd terwijl A. al negen jaar op u aan het wachten is (CGVS, p. 24). U beseft dat het uw taak is om voor haar te zorgen maar uit het door u gestelde gedrag, sinds dat u Iran verlaten hebt, blijkt eigenlijk dat u niet veel moeite deed om snel weer herenigd met haar te kunnen zijn (CGVS, p. 24). Zo heeft u in Oostenrijk een VIB ingediend in het jaar 2012 wat dus redelijk snel na het verlaten van Iran is (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 37). U bent er echter met de noorderzon vertrokken zonder de volledige procedure te doorlopen uit angst om teruggestuurd te worden naar Afghanistan (CGVS, p. 23). U bent dan verder gereisd naar het Verenigd Koninkrijk waar u een oom heeft wonen, de broer van uw vader. In Londen heeft u ook een VIB ingediend maar het werd niet aanvaard omdat u vingerafdrukken gezet had in Oostenrijk en ze gingen u terugsturen. U heeft toen **zes jaar** illegaal bij uw oom gewoond (CGVS, p. 6). Dat u daar zes jaar gebleven bent, is weliswaar zeer merkwaardig aangezien A., volgens uw verklaring, op u aan het wachten was. Op uw FB-pagina staat verder ook te lezen dat u gelukkig was in Londen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U wist dat uw illegaal verblijf in het Verenigd Koninkrijk op niks kon uitdraaien en dat u er vandaaruit niet in zou slagen om A. tot bij u te krijgen. Dat u toch besloot om er zo lang te blijven en pas te vertrekken toen de Engelse overheid actief opzoek ging naar illegalen doet vermoeden dat A. u niks kon schelen of dat uw voorgehouden liefde en relatie simpelweg onbestaande is (CGVS, p. 7).

Uiteindelijk na uw tijd in Londen diende u een VIB in te Frankrijk maar u vertrok er opnieuw omdat het te lang duurde voor u een interview kreeg en besloot na twee of drie maanden te vertrekken. Alweer een allesbehalve ernstige poging om asiel te vragen. U reisde vervolgens door naar Italië en diende daar een VIB in maar via de Dublinprocedure werd u naar Frankrijk teruggestuurd. U besloot echter opnieuw om geen moeite te doen om de procedure te doorlopen en kwam naar België met de auto waar u een VIB indiende (administratief dossier – Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten). Dat u niet bereid was om in Frankrijk de procedure te doorlopen omdat het te lang duurde is merkwaardig aangezien u er weliswaar geen problemen in zag om zes jaar lang illegaal in het Verenigd Koninkrijk te blijven. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas sterk op de helling en doen vermoeden dat er eerder opportunistische of socio-economische redenen aan de basis van uw verzoek liggen.

Uw verklaring over hoe de relatie met A. tot stand gekomen is komt bovendien weinig doorleefd over. U verklaarde dat het uw buurmeisje was en dat u kennism gemaakt hebt met haar op een ceremonie, na het trouwfeest van uw broer, bij u thuis. U sprak ze daar een eerste keer aan en zei dat u geïnteresseerd was in haar en ze beter wilde leren kennen. U wilde heel uw leven bij haar blijven en ermee trouwen. Ze vertelde u dat ze u ook leuk vond maar dat als haar broers het zouden weten jullie serieuze problemen zouden krijgen. (CGVS, p. 17, 20)

Eerst en vooral is het vreemd dat u zomaar met A. mocht spreken. In Afghanistan heerst er een sterke cultuur van seksesegregatie waardoor het zeer ongewoon is dat u haar zomaar spontaan zou aanspreken in het bijzijn van anderen. Laat staan dat u het dan nog zou doen bij een ceremonie waar enkel vrouwen aanwezig waren. Het houdt geen steek dat u hier als jonge man wel bij aanwezig mocht zijn. Dat dit blijkbaar wel kon en dat u er de kans kreeg om te spreken met haar is gezien de Afghaanse culturele context ongeloofwaardig of wijst erop dat uw familie en haar familie zeer progressief zijn wat een ander licht werpt op de door u voorgehouden asielmotieven en de door u beweerde vrees eveneens allerminst aannemelijk maakt.

Een week na de ceremonie heeft u dan een gsm met simkaart gekocht voor haar en ook één voor uzelf en zo spraken jullie met elkaar. U belde zo een vier à vijf keer per dag met haar en jullie spraken dan over de toekomstplannen en dat jullie moesten trouwen en wanneer het zou plaatsvinden (CGVS, p. 17). Het is echter vreemd dat u eventjes twee gsm's ging kopen zodat u op regelmatige basis met haar kon bellen terwijl u maar al te goed wist dat het niet oké ging zijn als A. haar broers of andere familieleden erachter zouden komen. Het is namelijk zo dat geluidloos bellen niet mogelijk is dus de kans om betrapte te worden is eerder groot wanneer iemand dit doet.

Dat jullie ook steeds spraken over trouwen en samen toekomstplannen maakten is weinig aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat jullie in het begin de tijd zouden nemen om elkaar te leren kennen. Dat jullie bovendien enkel spraken over jullie toekomstplannen en trouwen kan niet overtuigen aangezien u in de twee maanden dat jullie samen waren in Afghanistan nooit stappen ondernomen had om dat te bewerkstelligen (CGVS, p. 20). U ondernam niks omdat A. u verteld had dat het verboden is om met een buurmeisje te trouwen omdat jullie op dezelfde plaats opgegroeid zijn en blijkbaar hebben ze dat daar niet graag (CGVS, p. 18). Het is echter onduidelijk vanwaar deze bewering komt. Het raakt kant noch wal dat u toch verder contact bleef houden met A. wetende dat het in principe op niks kon uitdraaien (CGVS, p. 19). Erger nog, u weet dat meisjes en jongens in Afghanistan kunnen vermoord worden voor wat jullie deden (CGVS, p.19). Door verder contact te houden in het geheim stelde u haar en uzelf enkel maar verder bloot aan risico. Er kan verwacht worden dat u stil zou staan bij wat de gevolgen van uw daden kunnen zijn, quod non.

Verder dient stilgestaan te worden bij het feit dat uw familie een goede band had met haar familie (CGVS, p. 20). Het is bijgevolg onlogisch dat u niet getracht hebt om daar gebruik van te maken. U kon er toch met iemand over gesproken hebben van uw familie. U had namelijk niks te verliezen op dat moment. Daarenboven bleek nog eens dat u eigenlijk wel een interessante schoonzoon geweest zou zijn aangezien u uit een welstellende familie kwam en veel geld had (CGVS, p. 19). Zoals eerder bleek waren de families ook redelijk progressief aangezien u zagezegd al eerder de kans gekregen had om te spreken met haar in het bijzijn van andere mensen (zie supra). Kortom, er waren meer dan genoeg redenen om wel stappen te ondernemen haar hand te vragen of te laten vragen en dit zonder dat er enig risico aan verbonden was. U kon het dus op zijn minst besproken hebben met iemand. Dat u dit niet deed is gezien de door u geschetste context niet te vatten.

Dat u trouwens onmiddellijk inging op haar aanbod om langs te gaan en er vervolgens te kussen en knuffelen zonder ook maar te twijfelen is heel merkwaardig aangezien u zei dat u met haar wilde trouwen in de toekomst en maar al te goed wist dat dergelijke actie voorgoed een streep zou kunnen trekken door die plannen (CGVS, p. 18-19). U stelde trouwens niet enkel uzelf bloot aan dergelijk risico om vervolgd te worden maar evenzeer A.. Zoals eerder vermeld, wist u immers dat jullie hiervoor gedood konden worden. Er kan logischerwijze verwacht worden dat personen hun geliefden niet blootstellen aan dergelijke grote risico's zonder hier eerst goed over na te denken.

De wijze waarop de relatie tot stand kwam en de manieren waarop u telkens handelde of niet handelde, aangezien geen stappen ondernomen werden om officiële toestemming van de familie te krijgen, zorgen ervoor dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de beweerde relatie die u had met A.. Deze vaststelling doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Wat het incident betreft dient opgemerkt te worden dat uw verklaring aangaande de handelswijze waarop de broer van A. en zijn vrienden u hebben proberen te doden weinig aannemelijk is. Het houdt immers weinig steek dat als ze u echt zouden willen vermoorden ze dit, zoals u zelf aangaf, op een drukke plaats zouden doen (CGVS, p. 16). Zo liepen ze niet enkel het risico om te falen in hun opzet maar eveneens het risico om gearresteerd te worden voor hun daden aangezien er heel wat getuigen zijn. Dat u een litteken hebt aan uw hoofd volstaat niet om aan te tonen dat dit werkelijk door dit incident

komt. Er zijn heel wat manieren om aan littekens te komen. Het is bovendien ook weinig aannemelijk dat dit de enige verwonding zou zijn die u opgelopen hebt wanneer ze u wilden vermoorden met een mes (CGVS, p. 24). Het medische attest dat u neerlegt betreft bovendien geen attest maar slechts een bewijs dat er een afspraak gemaakt ging worden bij een arts om het litteken te laten onderzoeken (Administratief dossier – Groene map, stuk 2). Het spreekt echter voor zich dat indien u later toch een echt medisch attest zou neerleggen dit geen ander licht zou kunnen werpen op uw verzoek om internationale bescherming. Een arts kan vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die er aan de basis van liggen. Hij zou zich immers enkel kunnen baseren op uw verklaringen, zijnde de verklaringen die het CGVS niet geloofwaardig acht.

Uw verklaringen omtrent het gedrag dat u stelde nadat het incident plaatsgevonden had ligt eveneens niet in lijn met de door u geschetste context. Zo verklaarde u één week in het ziekenhuis gelegen te hebben omdat u geopereerd was. Daarna kwam u thuis en u werd eerst door uw oudere broer geslagen. Hij vroeg waarom u het gedaan had maar uit angst durfde u niet antwoorden. Vervolgens zei uw broer dat als hij u nog eens contact zag hebben met haar dat hij uw hoofd ging afsnijden zoals ze het doen bij een schaap (CGVS, p. 16, 20). U werd er dus nadrukkelijk op gewezen wat de gevolgen konden zijn als u opnieuw contact nam maar blijkbaar hield u dat toch niet tegen om direct erna weer contact te proberen opnemen met A.. U probeerde haar te bereiken maar ze had niet langer een telefoon waardoor het niet ging (CGVS, p. 20). Het hoeft weinig betoog dat het door u gestelde gedrag weinig verenigbaar is met het feit dat u volgens uw verklaringen eigenlijk een zeer goed en luxueus leven had in Afghanistan. Dat u dit alles op het spel wilde zetten en uw leven riskeerde zonder ook maar een keer een beroep te doen op de gangbare kanalen om tot een oplossing te komen en eventueel toestemming voor een huwelijk te krijgen kan bijgevolg niet overtuigen (CGVS, p. 19, 20). Voorgaande vaststelling zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder afbrokkelt.

Het Commissariaat-generaal stelt zich verder ook ernstige vragen over uw verklaringen omtrent de reis die u zelfstandig geregeld heeft. Zo verklaarde u dat A. u vertelde op een vrijdag dat jullie zaterdag uit Afghanistan moesten vertrekken omdat het anders te laat ging zijn omdat ze uitgehuwelijkt ging worden aan haar neef. U hoorde haar vraag en sprak vervolgens met iemand die personen naar Iran kon brengen via Pakistan. Zaterdag of zondag vertrokken jullie beiden met de smokkelaar (CGVS, p. 16). Toen u dit hoorde heeft u zonder ook maar één moment te twifelen een smokkelaar geregeld (CGVS, p. 23). Dat u er in geslaagd bent om zelf op een drietal dagen (of één of twee dagen op basis van uw initiële verklaring) een smokkelaar te regelen is an sich al twijfelachtig maar wat het nog merkwaardiger en ongeloofwaardiger maakt is dat u op dat moment slechts veertien of hooguit vijftien jaar geweest kon zijn (CGVS, p. 3, 21).

Volledigheidshalve dient ook aangestipt te worden dat u er klaarblijkelijk geen moeite mee had om leugens te vertellen aan de asielinstanties. Zo verklaarde u initieel de volledige reis tot in Europa zelf geregeld te hebben en steeds zelf contact met de smokkelaars genomen te hebben (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 36). Echter tijdens het persoonlijk onderhoud kwam naar voren dat het uw broer N. was die uw reis van Iran naar Europa heeft geregeld (CGVS, p. 22). Bovendien had u N. en nog één andere zus niet opgegeven bij DVZ (CGVS, p. 12; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 17). Het is echter onduidelijk waarom dergelijke informatie initieel achtergehouden werd. Verder viel ook op dat er op uw Facebookprofiel staat dat u gestudeerd hebt aan Bakhtar universiteit (Administratief dossier – Blauwe map). U beweert er echter niet gestudeerd te hebben omdat u zogezegd het secundair niet afgerond had. Toch is het wel merkwaardig dat u deze universiteit perfect kon situeren in Kaboel en wist dat het dertig minuten rijden was met de auto vanuit uw huis in Kaboel (CGVS, p. 5, 9). Bij DVZ had u oorspronkelijk ook aangegeven analfabeet te zijn (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 11) maar tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u wel tot de zevende graad gestudeerd te hebben (CGVS, p. 7). Ook uw leeftijd wijzigde u nog aan het begin van het persoonlijk onderhoud en opnieuw gaf u aan dat ze het fout verstaan hadden bij DVZ (CGVS, p. 3). Het is altijd mogelijk dat er een menselijke fout gemaakt wordt maar dat dit zo vaak het geval was bij u kan niet overtuigen. U dient er bijgevolg op gewezen te worden dat al deze wijzigende verklaringen doorheen de asielprocedure uw algehele geloofwaardigheid aantasten.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielsrelaas.

*Er dient dus te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Het overige document dat u hebt neergelegd kan deze beoordeling niet ombuigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.*

*In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.*

*Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.*



In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties



doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf)) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een

*hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.*

*Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.*

*Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## **2. De rechtspleging**

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 10 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure op grond van artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021.

2.2. Verzoeker verzet zich op 19 mei 2022 tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

2.3. Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

## **3. Het verzoekschrift**

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt hij dat zijn herkomstland verlaten heeft omwille van de problemen met zijn familie en met de familie van zijn vriendin, mevr. A.. Beide families hadden hun relatie verboden omdat hij en A. tot verschillende etnische groepen behoren. Hij legt uit dat zijn vriendin A. Pashtou is en dat hijzelf Dari is. Toen hun relatie aan het licht kwam, in 2011 – begin 2012, zijn ze samen weggevloden. Na hun aankomst in Iran, besloot hij om alleen naar Europa te reizen. In tussentijd kwamen de taliban aan de macht in Afghanistan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij zowel zijn eigen familie, de familie van zijn vriendin als de taliban omdat hij weggevloden is van een meisje, wat tegen de regels en principes is van de taliban. Omdat hij het grootste deel van zijn tienerjaren in Europa heeft gewoond, vreest hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd te zullen worden als tegenstander van het regime. Hij vreest er vermoord te zullen worden omwille van zijn verwesterd profiel.

Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met de informatiebronnen over relaties tussen mensen van verschillende etnische groepen in Afghanistan, meer bepaald tussen Dari en Pashtou. Bovendien heeft de commissaris-generaal volgens hem nagelaten om documentatie te verzamelen over justitie in Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees op vervolging wegens zijn verblijf in het Westen en gezien zijn hoedanigheid van terugkeerder uit het Westen. Hij meent dat er in zijn hoofde sprake is van een

verwesterd gedrag dat op een politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker verwijst dienaangaande naar enkele arresten van de Raad, een tussenkomst van F. Stahlmann in het EASO rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", de "*Note on Burden and Standard of Proof*" van het UNHCR en de UNHCR *Guidelines*. Hij meent dat het risico bestaat dat hij, als verwesterd terugkeerder, door het taliban-regime geïdentificeerd zal worden als tegenstander en dat hij omwille van zijn Europese gewoontes en gebruiken, vermoord zal worden. Verschillende rapporten wijzen volgens hem op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering, zijnde het voormelde EASO rapport, het verslag van *Refugee Support Network* en een rapport van *Asylos*. Hij wijst erop dat het risico op vervolging door de taliban groter is voor jonge mannen afkomstig uit rurale gebieden. In de Oostenrijkse krant *Kronen Zeitung* heeft de woordvoerder van de taliban aangekondigd dat de taliban de Afghanen, die terugkeren naar Afghanistan na weigering van hun asielerzoeken, zou vervolgen. Ook uit andere rapporten zou volgens hem blijken dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Hij herhaalt dat mensen die terugkeren uit Europa het risico lopen om geïdentificeerd te worden en verwijst wederom naar verschillende rapporten en arresten van de Raad om dit aan te tonen.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus wijst hij erop dat hij afkomstig is uit Kabul, waar hij heeft verbleven tot hij geconfronteerd werd met de problemen met zijn familie en met de familie van zijn vriendin.

Hij vreest de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Volgens hem zijn er nog veel geweldsincidenten vanwege andere gewapende groeperingen. Hij wijst erop dat UNHCR in augustus 2021 alle landen heeft opgeroepen om een gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten en dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat asielaanvragen ingediend door Afghanen met de nodige voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd. Volgens hem maakte de commissaris-generaal geen gebruik van geactualiseerde bronnen en blijkt volgens hem uit het EASO rapport van januari 2022 dat het voorbarig is om te denken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is, wat werd bevestigd in een arrest van de Raad van 31 maart 2022, met nr. 270 813. Hij stelt dat er actueel geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorhanden is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hij nodigt de commissaris-generaal uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een "*Fact-Finding Mission*" (hierna: FFM) naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen. Hij herinnert in dit verband aan het rapport van het *European Country of Origin Sponsorship* van november 2010, waarin de passende richtlijnen worden gegeven voor het uitvoeren van een FFM (*European Country of Origin Sponsorship, EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing (joint) Fact Finding Missions*, November 2010, p. 6-8).

Voorts vreest verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht te zullen komen in een situatie van extreme armoede, waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Hij citeert vervolgens uit een artikel van *La Libre* en geeft aan dat de staatssecretaris van de Verenigde Naties reeds aan de alarmbel heeft getrokken daar de humanitaire situatie dramatisch achteruit gaat. De verergering van de humanitaire en socio-economische situatie is volgens hem een direct gevolg van de internationale sancties die werden genomen wegens het niet-democratische regime van de taliban. Hij geeft aan dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precarie situatie.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6 § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de grieven van de commissaris-generaal op grond waarvan de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. De commissaris-generaal zou de meest nadelige interpretatie hebben weerhouden en overgegaan zijn tot een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten. Hij wijst erop dat geen rekening gehouden werd met het feit dat zijn problemen meer dan 10 jaar geleden zijn begonnen toen hij nog een kind was, waardoor het normaal is dat hij sommige aspecten is vergeten. Omdat hij en A. eerder een afstandsrelatie hadden, is het moeilijk om details te geven, wat overigens voor elk koppel moeilijk zou zijn. Hun relatie zou nu over zijn.

Hij vervolgt dat hij heeft uitgelegd dat er een misverstand was bij de DVZ en dat de omstandigheden van het verhoor bij de DVZ niet optimaal waren. Hij legt aan zijn raadsman ook uit dat hij die dag weinig geslapen had en meent dat zijn verklaringen wel degelijk plausibel en coherent waren.

Voorts wijst hij erop dat hij sinds zijn vlucht uit Afghanistan niet geschoold is en dat de commissaris-generaal aldus geen te hoge verwachtingen mocht hebben. Het is volgens hem oneerlijk om verwarringen met datums als tegenstrijdigheden te beschouwen. Zijn beperkte kennis dient bekeken te worden in het licht van zijn school-parcours, waardoor hij niet de betekenis kent van het woord "stam" of van "etnische afkomst". Bovendien is hij Dari en niet Pashtou. Waar de commissaris-generaal het onlogisch vindt dat A. al tien jaar in Iran woont zonder iets te doen, meent hij dat voorbijgegaan wordt aan de context. Hij legt uit dat A. Afghanistan verliet toen ze nog maar een tiener was en dat zij in Iran niet naar school kon en er evenmin kon gaan werken omdat ze er geen verblijfsvergunning had. Ze zou altijd bij haar tante zijn gebleven die haar beschermde. Hij vervolgt dat hij sinds enkele maanden geen nieuws meer van haar heeft waardoor hij niet in staat is details te geven over haar persoonlijk leven. Hij vreest dat zij door haar familie werd teruggevonden of reeds gerepatriëerd werd naar Afghanistan door de Iraanse autoriteiten. Hij voegt toe dat hij zichzelf niet veilig voelde in Iran en verwijt de commissaris-generaal dit als ongeloofwaardig te hebben beschouwd. Hij benadrukt dat het hun gezamenlijk doel was om naar Europa te reizen, maar dat dit plan niet gelukt is. Hij meent dat zijn gedrag door de commissaris-generaal te strikt werd beoordeeld en wijst er opnieuw op dat hij nog zeer jong was. De motiveringen omtrent Facebook beschouwt hij als schandalig, subjectief en totaal ongegrond. Hij verwijt de commissaris-generaal ook choquerende terminologie gebruikt te hebben, waar hij beschouwd wordt als "illegaal". Het verwijt, dat hij niet gewacht heeft op een beslissing inzake zijn asielaanvraag in Frankrijk, is volgens hem subjectief nu het AIDA verslag, update 2020 er zou op wijzen dat er aanzienlijke tekortkomingen zijn in de asiel- en opvangprocedures in Frankrijk, reden waarom hij Frankrijk heeft verlaten.

Aangaande zijn relatie legt hij nog uit dat hij zeer jong was toen hij A. ontmoette en dat hij door zijn familie nooit beschouwd werd als een man, maar wel als een jongen. Zijn aanwezigheid op het vrouwelijke huwelijksfeest betekent volgens hem niet dat zijn familie progressief is. De commissaris-generaal zou te ver gaan in zijn conclusies. Hij benadrukt dat het zeer normaal is dat tieners zich niet bewust zijn van de consequenties van hun gedrag of ervoor kiezen om de realiteit te negeren. Hij voegt nog toe dat hij steeds voorzichtig was wanneer hij haar belde en dit alleen deed wanneer hij alleen was. Bovendien zouden ze maar één keer gekust en één keer geknuffeld hebben en waren ze toen altijd alleen. In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, was het onmogelijk voor hem om de familie van A. te overtuigen. Hun relatie was een schande voor beide families en de enige mogelijkheid om dit recht te zetten, was door hem te straffen. Hij geeft aan dat hij een groot risico genomen heeft om A. te contacteren na zijn vertrek uit het ziekenhuis, wat begrijpelijk is rekening houdend met zijn zeer jonge leeftijd toen. Hij benadrukt dat hij het land kon verlaten met financiële middelen van zijn broer. Het is volgens hem niet correct te stellen dat hij leugens heeft verteld aan de asielinstanties, nu de omstandigheden ervan bij de DVZ zeer moeilijk waren.

Hoewel op zijn Facebookprofiel staat geschreven dat hij gestudeerd heeft aan de universiteit, is dit niet correct. Hij zou dit gedaan hebben om ouder te lijken. Hij heeft ook een valse geboortedatum opgegeven en een paar andere valse elementen. Hij vindt het spijtig dat hij hiermee niet geconfronteerd werd door de commissaris-generaal.

Hij beroept zich vervolgens op het voordeel van de twijfel.

#### 4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift maakt verzoeker melding van volgende bronnen, waarvan hij tevens de weblink vermeldt:

- UK Home Office, "Country Policy and Information Note - Afghanistan: Fear of the Taliban", februari 2022;
- UNHCR "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 30 augustus 2018;
- EASO COI Query. "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020;
- Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", oktober 2017;
- Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018;
- Stahlmann. F.. "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", 2019;

- Refugee Support Network. *"After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan"*, april 2016;
- Asylos. *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017;
- MAJIDI, *"Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home"*, 16 november 2016 ;
- F. STAHLMANN, *"Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A"*, 28 maart 2018;
- UN Security Council, *"Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan"*, 5 oktober 2016;
- C. GLADWELL. *"No longer a child: from the UK to Afghanistan"*, Forced Migration Review 2013;
- infoMigrants;
- Mixed Migration Centre, *"Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees"*, januari 2019;
- EASO Country of Origin Information Report, *"Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, December 2017;
- EASO, *"Afghanistan security situation country of origin information report"*, January 2022. p.14-15;
- UNHCR. *"Position on returns to Afghanistan"*, 17.08.21, p. 2-3;
- UNHCR, *"Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan"*, February 2022;
- European Country of Origin Sponsorship, *"EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing(joint) Fact Finding Missions"*, November 2010, p.6-8;
- La Libre, *«Les Afghans aussi méritent notre aide»*, 23 maart 2022;
- VRT news, *"VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: 'Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit'"*, 31 maart 2022;
- La Libre, *« Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance internationale»*, 3 februari 2022;
- La Libre, *« L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n'est pas une fatalité »*, 17 februari 2022 ;
- UNHCR, *« Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan»*, 17 maart 2022 ;
- RTBF, *"Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l'ancien régime"*, 9 februari 2022 ;
- United Nations News, *« Afghanistan : les Talibans tentent d'effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l'ONU »*, 17 januari 2022;
- France TV info, *«Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir»*, 16 augustus 2021.

4.2. Op 10 mei 2022 maakt de commissaris-generaal een verweernota over waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Kronen Zeitung, 30/08/2021, *"Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück"*, met vermelding weblink;
- EUAA Country Guidance: *Afghanistan* van april 2022, met vermelding weblink;
- COI Focus *Afghanistan, corruptie en documentenfraude* van 14 januari 2021, waarvan een afschrift wordt bijgevoegd.

4.3. Op 27 februari 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query *Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: *Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- COI Focus *Afghanistan. Veiligheidssituatie*, 5 mei 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

Er wordt verder gerefereerd aan volgend stuk, waarvan tevens een afschrift wordt gevoegd:

COI Focus *Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*, 23 september 2022.

## 5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

### 5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

### 5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet



5.3.1. Het vlucht- en asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vermoord door zijn vijanden, namelijk zijn eigen familie en de familie van zijn vriendin A. Hij vreest dat hij gestenigd zal worden omwille van zijn relatie en het feit dat hij zijn vriendin heeft achtergelaten nu de taliban ondertussen aan de macht zijn gekomen.

Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers beweerde relatie met A. omdat (a) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de etnie en afkomst van zijn vriendin, over het tijdstip waarop zij elkaar hebben leren kennen en hij onwetend is over de stam waartoe zij zou behoren; (b) verzoeker niet weet hoe A. zich bezighoudt in Iran, waar zij nochtans reeds tien jaren woont; (c) zijn verklaring, dat hij op zelfstandige wijze met A. naar Iran is gevlucht zeer merkwaardig is en zijn daden vervolgens kant noch wal raken; (d) het vreemd is dat verzoeker jaren in Europa heeft gespendeerd terwijl A. al negen jaar op hem aan het wachten is; (e) verzoekers verklaring, over hoe hun relatie tot stand is gekomen, weinig doorleefd is, het vreemd is dat hij zomaar met A. mocht spreken, de kans dat zij betrappt werden met hun twee gsm's zeer groot was en de families progressief waren waardoor het vreemd is dat verzoeker niet over zijn relatie zou hebben verteld; (f) het bevreemdend is dat zij dergelijke grote risico's namen zonder hier eerst goed over na te denken.

ii) Verzoekers verklaringen omtrent het incident zijn niet geloofwaardig omdat (a) het weinig steek houdt dat indien de broer van A. hem had willen vermoorden, hij dit op een drukke plaats zou doen; (b) het litteken aan zijn hoofd niet volstaat om aan te tonen dat dit door het incident zou komen; (c) verzoekers gedrag, na het incident, niet in lijn ligt met de door hem geschetste context nu hij onmiddellijk opnieuw contact zocht met A. nadat hij bedreigd werd door zijn broer, terwijl hij niet één keer beroep trachtte te doen op de gangbare kanalen om tot een oplossing te komen.

iii) Verzoekers verklaringen over zijn reis naar Iran zijn niet geloofwaardig nu (a) het opmerkelijk is dat hij erin geslaagd is op drie dagen een smokkelaar te vinden te meer nu hij op dat moment verklaarde veertien of hooguit vijftien jaar te zijn; (b) verzoeker leugens heeft verteld over zijn reis naar Europa en zijn studies.

5.3.2. De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van nationaliteit, Afghanistan. De Raad stelt vast dat verzoeker er zich in het verzoekschrift toe beperkt in het volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van loutere blote en *post-factum* beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5.3.3. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relatie. De Raad komt hiertoe op grond van de volgende vaststellingen: i) verzoekers verklaring over hoe zijn relatie met A. tot stand is gekomen, komt weinig doorleeft over nu (a) het eerst en vooral vreemd is dat hij zomaar met A. mocht spreken (NPO, p. 17, 20); (b) het bovendien vreemd is dat verzoekers zo maar eventjes twee gsm's ging kopen om op regelmatige basis met zijn vriendin te bellen terwijl hij al te goed wist wat de reactie zou zijn van de broers van A. of van andere familieleden als zij erachter zouden komen (NPO, p. 17); (c) zij reeds spraken over toekomstplannen zonder dat zij de tijd namen om elkaar te leren kennen en zonder dienaangaande enige stappen te hebben ondernomen (NPO, p. 19- 20) en dit terwijl beide families nochtans een goede band hadden met elkaar en verzoeker eerder een progressief beeld schept nu hij de kans kreeg om met A. te spreken tijdens een ceremonie (NPO, p. 20); (d) het opmerkelijk is dat verzoeker onmiddellijk inging op het verzoek van A. om bij haar langs te gaan, zonder na te denken over de risico's (NPO, p. 18-19). De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig.

Bovendien komt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden relatie met A. nog meer op de helling te staan omwille van volgende vaststellingen.

5.3.4. Verzoekers betoog in het verzoekschrift, dat hij zijn herkomstland is ontvlucht uit vrees voor zijn eigen familie en die van zijn vriendin omdat zij hun relatie hadden verboden daar hij en A. tot verschillende etnische groepen behoren, nu hij zelf Dari is en zijn vriendin Pashtou, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Hierbij dient gewezen te worden op verzoekers inconsistente verklaringen aangaande de etnie, zowel van hemzelf als die van zijn vermeende partner.

Verzoeker verklaart bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ dat hij en zijn partner, van etnische afkomst Tajik zijn. Hij verklaart dat zij sinds einde 2010, begin 2011 een relatie hebben en dat zijn vriendin geboren is in Herat (Verklaring DVZ d.d. 08.12.2020, punten 6d en 15b). Vervolgens, gevraagd

om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn herkomstland, verklaart hij dat hij van 2011 tot 2012 een relatie had met een meisje genaamd A. die uit Logar komt en Pasthou is, terwijl hijzelf Dari spreekt (Vragenlijst 07.07.2021, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud antwoordt verzoeker, gevraagd naar zijn nationaliteit, spontaan dat hij Tajik is (NPO, p. 7).

De Raad wijst er op dat verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk kan voorhouden dat de desbetreffende tegenstrijdigheden het gevolg zouden zijn van de omstandigheden van het verhoor bij de DVZ. In dit verband klaagt hij aan dat hij weinig had geslapen en dat de verklaringen afgelegd bij de DVZ hem aldus niet kunnen worden tegengeworpen. Niet alleen komt voorgaande niet overeen van datgene wat hij verklaard heeft bij het CGVS, namelijk dat het moet gaan om een misverstand en dat “er waren zeer veel mensen die dag dus het kan zijn dat ze gemist hebben” (NPO, p. 23), bovendien verklaarde hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het onderhoud bij de DVZ goed was verlopen (NPO, p. 3). Indien de omstandigheden aldaar werkelijk van die aard zouden zijn geweest dat een correct verhoor en het geven van antwoorden niet mogelijk of bemoeilijkt werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hiervan melding maakt, wanneer dit hem wordt gevraagd. Dat verzoeker dit niet deed, toont aan dat het verhoor bij de DVZ zonder problemen is verlopen. Het is dan ook weinig ernstig om, nadat hij geconfronteerd wordt met inconsistenties, deze in louter algemene wijze wijt aan het verloop en omstandigheden van het verhoor bij de DVZ.

Waar verzoeker voorts in het verzoekschrift zijn verwarringen en tegenstrijdigheden m.b.t. de etnie en afkomst van zijn partner tracht te vergoelijken aan de hand van zijn vermeende beperkte kennis in het licht van zijn school-parcours, kan hij geenszins in het gelijk worden gesteld. De Raad wijst er vooreerst op dat uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt dat hij naar school is gegaan, waar hij verklaarde dat hij zijn taskara nodig had voor zijn school en zijn schooldocumenten zich nog in Afghanistan bevinden (NPO, p. 4) en nadien, gevraagd wat de hoogste graad van scholing was, aangaf dat hij tot de zevende graad heeft gestudeerd in een school die op twintig minuten rijden van zijn huis was gelegen (NPO, p. 7). Verzoeker gaf aan tot 2012 naar school te zijn gegaan (NPO, p. 8), wat betekent dat hij tot zestienjarige leeftijd heeft schoolgelopen in Afghanistan. Ook hier stelt de Raad een opmerkelijke tegenstrijdigheid vast, nu hij bij het invullen van zijn verklaringen bij de DVZ nog verklaarde analfabeet te zijn (Verklaring DVZ d.d. 08.12.2020, punt 11), wat de geloofwaardigheid van zijn relaas mede op de helling plaatst. Zijn vermeende beperkte scholingsgraad klemmt vervolgens met de vaststelling dat hij op zijn Facebookprofiel zelfs weergeeft gestudeerd te hebben aan de Bakhtar universiteit (AD CGVS, landeninformatie, Facebookprofiel). Verzoekers uitleg, nadat hij geconfronteerd werd met die informatie, betreft niet meer dan een blote bewering waar hij aangaf dat hij niet echt aan die universiteit heeft gestudeerd, maar dat hij in Turkije aan een vriend gevraagd had om een profiel aan te maken, die hem zei dat hij ook een universiteit moest opgeven, waardoor hij dit gewoon had gedaan (NPO, p. 9). Dat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift weer een geheel andere uitleg geeft – waar hij stelt dat hij dit deed om ouder te lijken en hij ook een valse geboortedatum en andere valse elementen had opgegeven en hij het spijtig vindt dat hij hiermee niet geconfronteerd werd door de commissaris-generaal – komt dit de geloofwaardigheid ervan niet ten goede. De geloofwaardigheid van voormelde blote beweringen omtrent de universiteit, wordt des te meer op de helling geplaatst nu verzoeker zeer goed op de hoogte bleek te zijn van de locatie van die universiteit, nu hij verklaarde dat de universiteit Bakhtar gelegen is in wijk nummer vier en dat het met de auto dertig minuten rijden was (NPO, p. 5). Gelet op voorgaande wordt de geloofwaardigheid van zijn betoog, dat hij zeer laag geschoold was en hij daarom geen weet zou hebben van de inhoud van de begrippen ‘etnie’ en ‘stam’, volledig onderuit gehaald. Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet alleen op geen enkel moment heeft aangegeven dat hij bepaalde vragen omtrent stammen of etnie niet zou begrijpen, evenmin heeft de raadsman na afloop van het persoonlijk onderhoud dit aangekaart. Dat verzoeker daarenboven zelf aangaf dat hij Tajik is (NPO, p. 7) en hij dit vervolgens opnieuw herhaalde (NPO, p. 10 : “*ze is Pasthou en ik Tadjiek*”), is het allerminst ernstig om voor te houden dat hij geen idee heeft van wat dit zou betekenen. Verzoeker, die zelf geen duidelijkheid schept over zijn etnie evenals die van zijn vermeende partner, kan de commissaris-generaal bezwaarlijk verwijten geen informatiebronnen over relaties tussen mensen van verschillende etnische groepen in Afghanistan te hebben toegevoegd. Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om consistente verklaringen af te leggen over de reden waarom hij zijn herkomstland diende te verlaten, wat hij *in casu* naliet te doen.

Dat het verschil in etnie tussen verzoeker en zijn vermeende partner dan aan de basis zou liggen van de problemen die hij kreeg met zijn familie alsook met de familie van zijn partner, zoals voor het eerst wordt opgeworpen in het verzoekschrift, kan allerminst worden aangenomen. Dit geldt des te meer nu verzoeker, op de vraag waarom het niet mogelijk was om een regeling te treffen met zijn of met de familie van zijn vriendin, slechts het volgende antwoordde: “*In Afghanistan in mijn wijk vertelde ze dat*

het verboden is om met een buurmeisje te trouwen omdat we op dezelfde plaats zijn opgegroeid en dat hebben ze niet graag; Blijkbaar wilde de familie van het meisje haar met een ander familielid laten trouwen.” (NPO, p. 18). Verzoeker, die zoals blijkt uit de uiteenzetting *supra* wel degelijk op de hoogte is van de betekenis van “stam” of “etnie”, maakte op geen enkel moment gewag van het feit dat zijn relatie verboden was omwille van een verschil in etnie, terwijl hij dit zonder meer poneert in het verzoekschrift. Ook bij de DVZ gaf hij aan dat men niet zomaar een relatie mag beginnen met iemand uit de buurt en dat daarom haar broers tegen de relatie waren (Vragenlijst, 07.07.2021, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf hij wederom slechts aan dat het verboden is in Afghanistan om een vriendin te hebben (NPO, p. 19) en kwam zijn raadsman na afloop van het onderhoud, gevraagd of hij nog iets wilde toevoegen, niet verder dan toe te voegen dat *“een terugkeer naar Afghanistan is ondenkbaar voor meneer. Hij vreest zijn familie en de familie van A. en de overheden omdat ze een relatie echt niet getolereerd wordt en nu nog minder sinds de taliban aan de macht zijn.”* (NPO, p. 25). Dat verzoeker zijn eigen familie vreest omdat hij van een meisje is weggelopen, wat tegen de regels en principes is van de taliban, zoals ook voor het eerst uiteengezet in het verzoekschrift, betreft wederom niet meer dan een losse bewering, die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

5.3.5. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers uiterst gebrekkige kennis over wat zijn vriendin in Iran doet, de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt. Nochtans is hij omwille van en met haar naar Iran gevlucht, om haar daar dan reeds na twee of drie weken (NPO, p. 21) achter te laten. Dergelijke gang van zaken is des te merkwaardiger nu hij verklaarde dat hij zeer gelukkig was, een luxelevens had, veel geld had en met zijn familie was (NPO, p. 19). Dat verzoeker in die omstandigheden zijn vriendin, voor wie hij de ingrijpende keuze nam zijn herkomstland en zijn gelukkig en luxelevens te ontvluchten en voor wie hij aldus zijn leven op het spel had gezet, na slechts twee of drie weken in Iran zou achterlaten en inmiddels al bijna tien jaar van haar gescheiden zou zijn, is allerm minst geloofwaardig. Dat hij Iran diende te verlaten omdat hij er geen papieren had, kan dergelijk gedrag bezwaarlijk verklaren nu dit ook voor A. het geval was (NPO, p. 10 en 21). Zijn betoog in het verzoekschrift, dat het hun gezamenlijke doel was om naar Europa te komen, wat overigens niet overeenstemt met zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud (*“Wat was jullie plan toen jullie vertrokken uit Afghanistan? We wilden gewoon buiten Afghanistan naar een ander land om niet opgepakt te worden. Anders gingen ze ons vermoorden. Ik dacht dat e in Iran geholpen zouden worden omdat het een Islamitisch land was maar het was helemaal anders en toen ik er was stuurden ze heel wat mensen naar Syrië om er te vechten.”*), valt allerm minst te rijmen met het gegeven dat verzoeker zich inmiddels meer dan tien jaar in Europa bevindt en gedurende al die jaren geen poging heeft ondernomen om zich te herenigen met A. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het uiten van losse en blote beweringen en het bekritisieren van de pertinente en draagkrachtige motieven van de commissaris-generaal, zonder deze *in concreto* te weerleggen. Dat het logisch is dat hij niet weet wat zijn vriendin in Iran zou doen omdat zij jong was toen ze Afghanistan verliet, dat ze beschermd wordt door haar tante en dat hij zichzelf niet veilig voelde in Iran, betreffen niet meer dan louter losse beweringen die niet van die aard zijn om de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde relatie evenals problemen die daaruit zouden zijn voortgekomen, te herstellen. De Raad stipt nog aan dat het opmerkelijk is dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots beweert geen contact meer te hebben met zijn partner, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog aangaf dat zij heel vaak contact onderhouden met elkaar, namelijk minstens 3 à 5 keer per week (NPO, p. 9). Ook voor het overige, waar verzoeker volhardt in zijn relatie en erop wijst dat hij zeer jong was toen hij A. ontmoette, dat het zeer normaal is dat tieners zich niet bewust zijn van de consequenties van hun gedrag of ervoor kiezen om de realiteit te negeren en zij steeds zeer voorzichtig zijn geweest, betreffen elementen die evenmin afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat hij (minstens de aard van) zijn vermeende relatie met A., niet aannemelijk heeft kunnen maken.

5.3.6. Nu er geen geloof wordt gehecht aan de relatie van verzoeker en de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden en aldus worden overgenomen, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vermeende problemen die daardoor zouden zijn ontstaan. Dit geldt des te meer nu verzoeker weliswaar verklaart niet gevonden te willen worden door zijn familie, maar via zijn openbaar Facebookprofiel duidelijk te kennen geeft waar hij zich bevindt (NPO, p. 22).

De door verzoeker neergelegde e-mail (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, medisch attest vraag mail) kan hieraan evenmin afbreuk doen. Zo stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat het slechts aantoonde dat er een afspraak gemaakt ging worden bij een arts om het litteken te laten onderzoeken niet meer en niet minder. Nu er geen enkel verband wordt gelegd met verzoekers asielrelaas kan het op geen enkele wijze beschouwd worden als een stuk dat verzoekers verklaringen kan ondersteunen.

5.3.7. Tenslotte stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers langdurig verblijf in Europa – inmiddels bijna 13 jaar – zonder ooit een resultaat inzake zijn beschermingsverzoek te hebben afgewacht, allerminst getuigt van een dringende nood aan internationale bescherming. Door in het verzoekschrift te verwijzen naar een AIDA rapport aangaande de situatie in Frankrijk, waar hij blijkens zijn verklaringen slechts enkele maanden heeft verbleven, kan hij op voorgaande vaststelling bezwaarlijk een ander licht werpen. Bovendien en waar hij laat vallen dat hij zich niet meer alle gebeurtenissen inzake zijn vluchtrelaas kan herinneren omdat ze dateren van enkele jaren geleden, kan worden opgemerkt dat verzoeker hieraan had kunnen verhelpen door in de andere Europese landen zijn beschermingsverzoek af te wachten.

De Raad besluit aldus dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat verzoeker niet in staat is om de pertinente motieven in de bestreden beslissing, die door de Raad integraal worden bijgetreden, te weerleggen of te ontcrachten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

5.3.8. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij als “terugkeerder uit Europa” een risicoprofiel heeft, waardoor hij door de taliban zou kunnen beschouwd worden als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Hij vreest dat hij als verwesterd zal worden beschouwd omdat hij al sinds geruime tijd in het buitenland verblijft.

Vooreerst acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond na de machtsovername van de taliban, geen melding heeft gemaakt van dergelijke vrees. Nochtans antwoordde hij op de vraag of hij elk belangrijk element heeft verteld in verband met de reden waarom hij niet terug kan naar Afghanistan, bevestigend (NPO, p. 24).

Vervolgens stelt de Raad vast dat op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse kan worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe

deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen

met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker, die weliswaar beweert dat hij verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, nalaat na deze bewering concreet uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. In zijn zeer uitgebreid verzoekschrift komt hij niet verder dan erop te wijzen dat hij het grootste deel van zijn tienerjaren in Europa heeft gewoond, om vervolgens talrijke rapporten te bespreken, zonder die toe te passen op zijn concrete en individuele situatie. Verzoeker brengt bovendien geen concrete en overtuigende argumenten aan die kunnen staven dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan blijkt dat verzoeker een zevenentwintigjarige Afghaanse man is die tot zijn zestiende levensjaar in Afghanistan naar school is gegaan en wiens asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor hij evenmin aannemelijk maakt dat hij zijn eigen familie dient te vrezen. Alleszins gaf verzoeker aan dat hij contacten heeft met zijn broer (NPO, p. 14), waardoor hij zelf aangeeft nog over een netwerk te beschikken in Afghanistan. Verzoeker, die het grootste deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker haalt

geen elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofd die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zou kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, althans voor zover hij hier zicht op biedt, kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als "verwesterd" te worden beschouwd.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

5.3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

#### 5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.4.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond



speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker toont evenmin andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De Raad ontwaart in het verhoorverslag geen persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij zich bij terugkeer zal bevinden in een precaire situatie, terwijl hij nochtans verklaard heeft dat hij een luxelevens had in Afghanistan, veel geld had (NPO, p. 19) en zijn familie er twee huizen bezit (NPO, p. 8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

5.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden

blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Door in het verzoekschrift aan te geven dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst niet voldoende is om aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan stabiel zou zijn, werpt hij geen ander licht op voorgaande analyse.

De individuele elementen die voormeld risico kunnen verhogen zijn onder meer, de leeftijd, gezondheidstoestand of handicap, met inbegrip van geestelijke gezondheidsproblemen, economische situatie, de kennis van het herkomstgebied, het beroep en/of woonplaats. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad benadrukt bovendien dat, zoals *supra* afdoende is gebleken, verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn asielrelaas en dat uit zijn verklaringen evenmin een hogere mate van individuele elementen – die door verzoeker zelfs niet worden aangereikt – kan worden ontwaard.

Omtrent verzoekers voorstel om een *Fact Finding Mission* naar Afghanistan te organiseren en daarvoor een methodologie te suggereren, kan de Raad slechts vaststellen dat hij met dergelijk pleidooi evenmin aantoonst dat er in zijn hoofdte een hoge mate aan individuele elementen bestaan op grond waarvan hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk Dari. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus evenmin.

5.7. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO